

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpunyavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Tian Riba

El factor edat

Luís Fatjó-Vilas, que va ser director de TNS Demoscòpia i es va jubilar l'endemà del 20-D, continua tenint passió per analitzar els resultats electorals. De la radiografia que ha fet de les eleccions espanyoles a Catalunya, és especialment interessant fixar-se en el comportament del vot en funció de l'edat, perquè hi ha diferències molt notables, perquè dona claus de futur en un mapa en metamorfosi que encara no està estabilitzat, perquè dona pistes als partits sobre com variar la seva tendència i perquè, en ser resultats tan recents, són vàlids per entendre què pot tornar a passar el 26-J. Un titular? El PP, Convergència i el PSC són partits envellits, marques que els joves no agafen de l'estanteria del supermercat de la política. I, en canvi, Ciutadans i En Comú Podem són marques sexies per als joves. I, al mig, ERC, una marca amb més de vuitanta anys d'història que ha sabut fer-se atractiva entre els consumidors polítics de mitjana edat.

Si anem a pams, veiem que un 40%

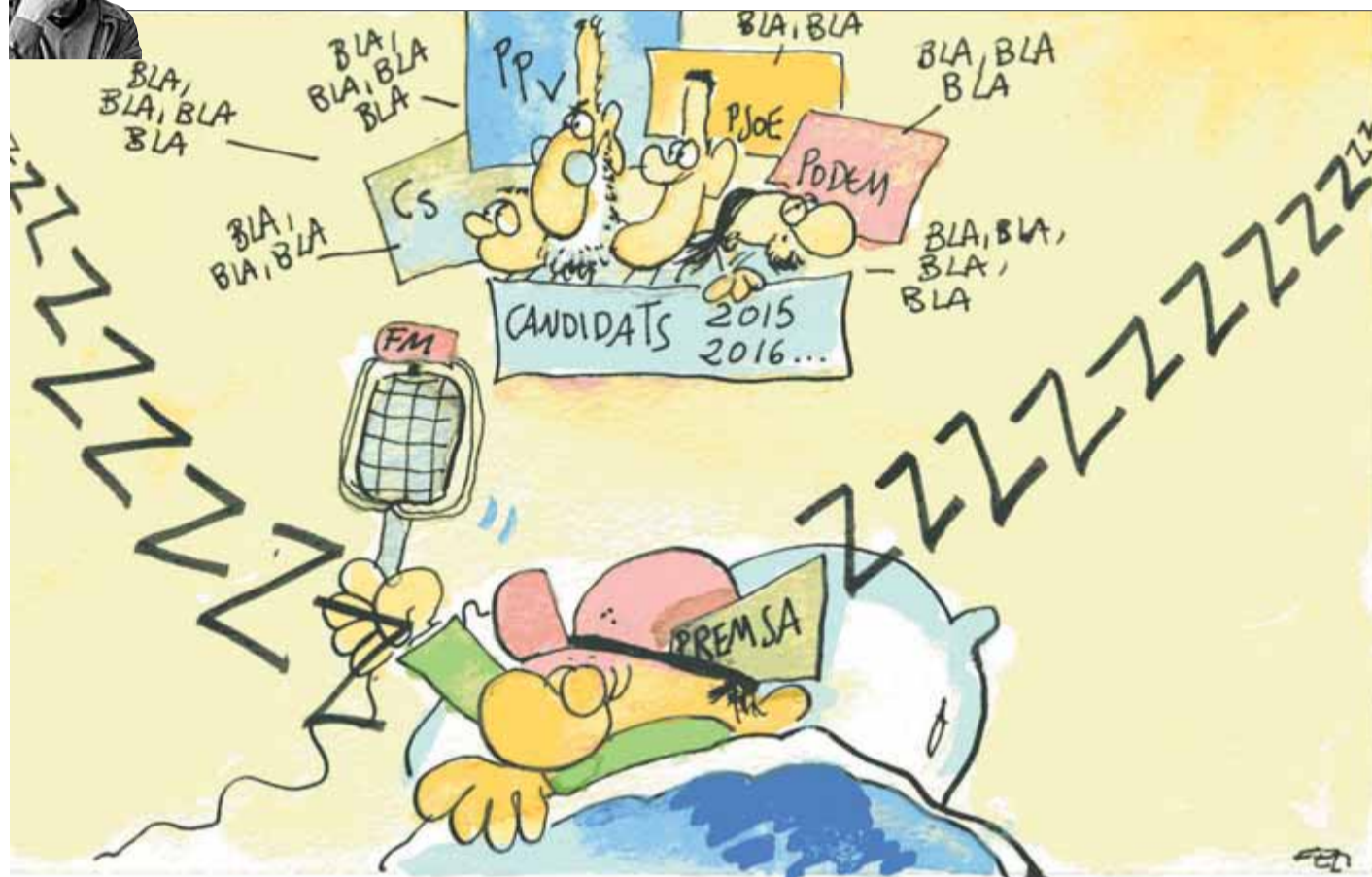
Un 40% dels menors de 35 anys van votar En Comú Podem en les eleccions del 20-D

del total de joves d'entre 18 i 34 anys voten En Comú Podem! I un 29% dels que en tenen entre 35 i 49 també ho fan. Resultat: un 72% dels votants dels comuns tenen menys de 50 anys. El cas de Ciutadans no és tan exagerat, però déu n'hi do. Perquè un 61% dels seus votants són menors de 50. El cas d'ERC és també molt curiós, perquè rep un 17% del total de vots dels menors de 35, un 18% dels que en tenen entre 35 i 49, però també un 15% de les persones que tenen entre 50 i 64 anys els voten. I ho fan un 10% dels més grans de 64. Però ERC és, clarament, un partit de votants de mitjana edat. Si ens centrem només en els seus votants, un 37% tenen entre 35 i 49 anys. Si mirem els partits envellits, veurem que només un 9% dels menors de 35 opten pel PSC. En canvi, el voten un 21% dels majors de 64. Si ens centrem exclusivament en els seus votants, un 59% tenen més de 50 anys. Un fet que encara és més exagerat en el cas de CDC. Un 60% de tots els seus votants tenen més de 50 anys. I el PP ho encapçala. Un 69% dels seus votants tenen més de 50 anys.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Impenetrable Pep Subirós

Aquesta secció s'està convertint en un obituari que comença a fer feredat. Quan no se'm mort un referent més gran que jo se me'n va un de la mateixa aproximada edat. Ara, en Pep Subirós. El vaig conèixer perquè durant dos anys vaig treballar al seu costat a l'Olimpiada Cultural, l'invent que va complementar els Jocs Olímpics de Barcelona amb un brillant programa culte de quatre anys. Pensen que si avui el modernisme barceloní i català atrau tants visitants de tot el món és gràcies al fet que aquell organisme el va treure de l'oblit on el pensament noucentista i també la ignorància l'havien relegat. I que les escultures contemporànies que equipen Barcelona, des del *David i Goliat* d'Antoni Llena fins als *Mistos* de Claes Oldenburg, allà a Horta, són el resultat de l'Olimpiada Cultural que Pep Subirós va planificar i dirigir durant un temps. Poc temps, perquè abans de la celebració dels Jocs el van fer fora. No dic res que no se sàpiga ni s'hagi dit: Pep Subirós era un caràcter reconcentrat i difícil. Si jo m'hi vaig arribar a entendre és perquè l'admiració va ser

“Sabia tot el que passava en cultura, a Nova York o a Austràlia

més forta que res. Era intel·ligentíssim i en el pla cultural ho sabia tot. Sabia què es feia en aquell precís moment a Nova York o San Francisco o quin corrent de pensament començava a gestar-se a Austràlia. I si ell un dia, al cap d'alguns anys, em va dir que em considerava un amic és, entre altres motius, perquè em vaig mantenir al seu costat quan dins Olimpiada Cultural es van manifestar dos bàndols i un dels dos, el que no tenia ni remotament notícia de què passava a Austràlia, demanava la seva destitució. Quin va ser el motiu de les diferències? No ho vaig aclarir llavors, quan em tocava rumiar-ho, ni ho

entenc ara, quan ja no en tinc ganes. En aquella època la gent de la cultura es barallava molt i no semblava satisfactòriament completa si no ho feia. Ara també deu anar així, però fa temps que vaig fugir d'aquells ambients. L'alcalde Maragall va haver de prescindir de Pep Subirós, i jo vaig caure amb ell. Encara em va sortir bé i vaig poder completar el programa que em van encomanar a la Vila Olímpica del Poblenou, físicament lluny d'aquell galliner.

Pep Subirós va anar a passar una temporada a l'Àfrica. Jo també li ho hauria receptat. En va escriure un llibre, *Cita a Tombuctú*, que va guanyar el premi Josep Pla. Després va venir molt silenci. Algun text, una exposició... Suposo que els seus adversaris van quedar tranquils perquè sovint recargolava la ploma o la usava per escanyar algú, però ens hem perdut la seva vasta cultura. L'última vegada el vaig trobar al teatre. Li vaig preguntar com estava i, tot afable, va fer aquell gest tan seu d'alçar les espatlles i emetre un “bé” inaudible. També deia aquest “bé” quan tot anava malament. Impenetrable i gran Pep Subirós.